

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,”

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΛΑΤΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Συνοικία Καστέλλι

Ἀριθμ. Ἀποφ. 192

Εισηγητής Κ. Παπαδάκης

Μεταβολὴ μεσεγγυούχου ἐπὶ κατασχέσεως κινήτων ἀπαιτεῖται δικαστικὴ ἀπόφασις, ἢ συναίνεσις διαδίκων.

Ἐπειδὴ ὁ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ τελευταία τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων ἀπεφάνθη αὐτεπαγγέλτως ἐναντίον τοῦ θεμελιώδους δικονομικοῦ δόγματος αὐτοῦ μὴ δικάζειν ἐξ ἐπαγγέλματος ὅτι εἶναι ἄκυρος ἢ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 3596 ἐκθέσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Α. Κολυσάκη ἐνεργηθεῖσα μεσεγγύησις, ἐλέγχεται ἐκ τοῦ δευτέρου αἰτιολογικοῦ τῶν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβάθμου Δικαστηρίου ὑπὸ τοῦ ἐρεσιβλήτου κατατεθεισῶν προτάσεων ὑπὸ χρονολογίαν 15 Νοεμβρίου 1907 μὴ θάσιμος.

Ἐπειδὴ καθ' ἃ ἐξάγεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 3579 τῆς 2ας Φεβρουαρίου ἐκθέσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Α. Κολυσάκη κατὰ παραγγελίαν τοῦ ἐνάγοντος καὶ νῦν ἐκκαλοῦντος καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀριθμ. 3 καὶ χρονολογίαν 23 Ἰανουαρίου 1907 τελεσιδίκου ἀποφάσεως τοῦ Κακουργοδικείου Χανίων κατεσχέθησαν ἀναγκαστικῶς τὰ ἐν τῇ ρηθείσῃ ἐκθέσει ἀναφερόμενα ἐν ὄλφ 70 αἰγοπρόβατα ἀνήκοντα εἰς τὸν ὀφειλέτην καὶ παρεδόθησαν πρὸς ἀσφαλῆ φύλαξιν εἰς τὸν μεσεγγυούχον Ἀνδρέαν Μαθιουδάκη.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος (μετὰ τὴν ἐνεργηθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ πρώτην ἀναγκαστικὴν κατάσχεσιν τῶν ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμ. 3579 ἐκθέσει κατασχέσεως ἀναφερομένων αἰγοπροβάτων τοῦ ὀφειλέτου καὶ τὴν εἰς χεῖρας τοῦ μεσεγγυούχου παράδοσιν τούτων), ἀφίρεσις τῶν κατασχθέντων αἰγοπροβάτων ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ διορισθέντος μεσεγγυούχου καὶ ἡ εἰς χεῖρας τοῦ δανειστοῦ παράδοσις τούτων ἐγένετο ἄκυρως καὶ πέραν τῶν ὁρίων τῆς δικαιοδοσίας του, διότι διὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ μεσεγγυούχου ἀπαιτεῖται δικαστικὴ ἀπόφασις (Α Π. 311 1896) ἐκτὸς ἐὰν αὕτη ἐγένετο τῇ ἀμοιβαίᾳ συναίνεσει δανεισταῦ καὶ ὀφειλέτου, ἐπομένως ἢ διὰ τῆς ἐπιδικίου ἀγωγῆς ἐπιδιωκομένη ἀπαίτησις τοῦ ἐνάγοντος καὶ νῦν ἐκκαλοῦντος ὡς στηριζομένη εἰς συμφωνίαν γενομένην μεταξὺ τῶν πέραν τῶν ὁρίων τῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἐνεργήσαντος κλητῆρος καὶ δανειστοῦ κατὰ τὴν εἰς αὐτὸν παράδοσιν τῶν κατασχθέντων αἰγοπροβάτων τοῦ ὀφειλέτου ἀποδεικνυομένη ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 3596 ἐκθέσεως εἰς ἣν δὲν συνέπραξεν, δὲν συνήνεσεν, καὶ δὲν ἐνέκρινεν, ὁ ὀφειλέτης δὲν δύναται κατ' αὐτοῦ νὰ συνεπαγάγῃ οὐδεμίαν ἔννομον συνέπειαν.

Ἄριθ. Ἀποφ. 196

Εἰσηγητῆς Ἀριστ. Ἀλεξάνδρου

Ἄγωγή κακοδικίας δι' ἐσφαλμένην ἔρμηνειαν νόμου ἀβάσιμος ἐφ' ὅσον ἐλλείπει τὸ στοιχείον τοῦ δόλου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 54 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀρμόδιον Δικαστήριον διὰ τὰς ἀγωγὰς τῆς κακοδικίας κατὰ ἐφετῶν εἴτε πεκαυμένων εἴτε ἐν ἐνεργείᾳ ὀρίζεται τὸ ἐφετεῖον τοῦτο, ἢ ἐνστασι; τοῦ ἐναγομένου Εὐθυμίου Καρακάλου περὶ ἀναρμοδιότητος τοῦ Δικαστηρίου τούτου λόγῳ τοῦ ὅτι ἔδει νὰ ἐναχθῆ ἐν τῷ τόπῳ τῆς κατοικίας τοῦ ἐν Τριπόλει μὴ βάσιμος ἐστὶ ἀφοῦ πρόκειται περὶ ἀγωγῆς κακοδικίας ἀπευθυνομένης κατὰ τοῦ ἐναγομένου τούτου ὡς διατελέσαντος Ἐφέτου ἐνταῦθα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 54 τῆς Πολιτ. Δικονομίας ἡ ἀγωγή κακοδικίας ἐπιδίδεται ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν μετὰ πάροδον τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς αἰτήσεως θεραπείας, οὐδεμίαν δὲ παρεκτασιν τῆς προθεσμίας ταύτης πρὸς ἔγερσιν ἀγωγῆς ὀρίζει ὁ νόμος, νομίμως ἐνταῦθα ἠγέρθη ἡ ἀγωγή κατὰ τοῦ Εὐθυμίου Καρακάλου κοινοποιηθεῖσα αὐτῷ διὰ τοῦ ἐνταῦθα εἰσαγγελέως τῆς 15 Δ)βρίου 1907 κατὰ τὸ περὶ τούτου ὑπὸ τὴν αὐτὴν χρονολογίαν ἐπιδοτήριον τοῦ κλητῆρος Καλιτεράκη, τῆς αἰτήσεως θεραπείας κατὰ τοῦ αὐτοῦ Καρακάλου κοινοποιηθείσης αὐτῷ τὴν 18 Ὀκτωβρίου 1907 διὰ τοῦ ἐνταῦθα Εἰσαγγελέως κατὰ τὸ ὑπὸ τὴν αὐτὴν χρονολογίαν ἐπιδοτήριον τοῦ κλητῆρος Β. Παπαδάκη, ἢ δὲ ἐνστασι; ἀπαρδέκτου τῆς ἀγωγῆς, λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ προθεσμία πρὸς ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς ἔδει νὰ παρεκταθῆ ἐπὶ δύο εἰσέτι μῆνας ὡς ἐκ τῆς κατοικίας τοῦ εἰρημένου ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ στερεῖται νομίμου ὑποστάσεως.

Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγή ὡς καὶ διὰ τῶν

προτάσεων συμπληροῦται στηρίζεται εἰς τὸ ὅτι οἱ ἐναγόμενοι κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἐφέσεως τῆς Αἰκατερίνης Μαλατάκη χήρας Ν. Ἀθανασιάδου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 489 τοῦ 1903 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων ἐκδοθείσης μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος δανειστοῦ καὶ τῆς χήρας ταύτης ὀφειλετρία; καὶ ἀπορριψάσης τὴν ἀνακοπὴν τῆς τελευταίας κατὰ τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου 1903 προγράμματος πλειστηριασμοῦ ἐκδόντες τὴν ὑπ' ἀριθμ. 204 τοῦ 1903 ἀπόφασιν τῶν ἐνεκεν ἀτυγνώστου ἀμελείας ἢ παραδρομῆς α) ἐδέχθησαν ὅτι ὁ ὑπ' ἀριθμ. 387 νόμος ἔχει ἀναδρομικὴν δύναμιν ὥστε νὰ ἀνατρέπη καὶ αὐτὸ τὸ δεδικασμένον καὶ ἐπομένως ἐφήρμοσαν αὐτὸν ὑπολογίσαντες καταβολὰς ἀλληλοχρέως τῆς ὀφειλετρία; ταύτης ἀνωτέρω, αἵτινες εἶχον γίνεαι πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐκτελουμένης δικαστικῆς τελεσιδίκου ἀποφάσεως 395 τοῦ 1900 τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων β.) ὅτι παρέλειψαν νὰ ἐξετάσωσι τὸν οὐσιώδη ἰσχυρισμὸν ὅτι αἱ διάφοροι αὐταὶ καταβολαὶ κατὰ ρητὴν συμφωνίαν μεταξὺ ἐνάγοντος δανειστοῦ καὶ ὀφειλέτιδος ἔδει νὰ ἐκπίπτωνται πρῶτον ἐκ τῶν τόκων καὶ εἶτα ἐκ τοῦ κεφαλαίου ὅποτε πλέον ὁ ὑπολογισμὸς τῶν καταβολῶν αἴρεται καὶ γ) ὅτι παρέλιπον οἱ ἐναγόμενοι νὰ ἀποφανθῶσι περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ τούτου.

Ἐπειδὴ καθόσον ἀφορᾷ τὴν πρώτην βάσιν τῆς ἀγωγῆς ἦτοι τὴν τῆς παρερμηνείας τοῦ νόμου 387, καθ' ἃ οἱ γράψαντες ἐν Ἑλλάδι περὶ ἐρμηνείας καὶ ἐκτάσεως Νόμων κατὰ χρόνον ὡς καὶ οἱ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ μεταγλωττισθέντες ξένοι συγγραφεῖς, γράψαντες περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου διδάσκουσιν ὁμοφώνως, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ νόμοι οἱ ἔχοντες ὀπισθενεργὸν δύναμιν δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῶν διὰ τελεσιδίκων ἀποφά-

σεως κεκριμένων και επομένως ένταυθα ούκ όρθώς οί έναγόμενοι δικασται έπεξετειναν τó κράτος του νόμου 387 και επί του χρέους του άναγνωρισθέντος και κριθέντος διά τής ειρημένης ύπ' αριθμ. 395 του 1900 τελεσιδίκου αποφάσεως όπερ χρέος διά τής αποφάσεως λαμβάνει καν ύπόστασιν και ισχύν, δεχθέντες ότι εις τόν Νόμον 387, καθó ευεργετικόν υπήχθησαν και τά χρέη εκείνα τά άναγνωρισθέντα διά δικαστικών αποφάσεων, πλην όμως διά τήν έρμηνείαν ταύτην, ήν έποιήσαντο του νόμου, μόνον ένεκα όóλου υπείχον ευθύνην και ένεκεν τούτου ήδύνατο να χωρήσῃ ή προκειμένη άγωγή κατ' αυτών, διότι άσύγγνωστος άμέλεια ή παραδρομή δέν ύφίσταται όφείλοντος μέν του δικαστου κατά τήν έρμηνείαν των νόμων να άκολουθῃ τά διδασκόμενα παρά τής έπιστήμης, αλλά μη δεσμευομένου παντάπασιν ύπό τούτων, άφου ό δικαστής κατά άξίωμα γενικόν του δικαίου τήν έρμηνείαν του Νόμου του εφαρμοζομένου ποιείται κατ' έλευθέραν αύτου κρίσιν, ήτις έλευθέρα κρίσις θά έλειπεν άν υπεχρεούτο να δεχθῃ ώρισμένην έρμηνείαν. Άλλως τε δέν υπέπεσαν εις άσύγγνωστον άμέλειαν ή παραδρομήν οί έναγόμενοι έν προκειμένω έρμηνεύσαντες ως άνωτέρω τόν μνησθέντα νόμον, διότι ό Νομοθέτης ως παντοδύναμος ήδύνατο να επεκτείνῃ τó κράτος του Νόμου του ειρημένου ευεργετικου και επί των δεδικασμένων. Όθεν άπορριπτέα ή άγωγή υπό τήν βάσιν ταύτην ως μη στηριζομένη εις τόν Νόμον.

Έπειδή ως προς τήν δευτέραν βάσιν τής άγωγής του ότι περιέλιπον οί έναγόμενοι άνεξέταστον τόν ως ειρηται έν τή τρίτη σκέψει τής παρούσης β' ισχυρισμόν, δέν άληθεύει ή θάσις αύτη τής άγωγής, καθ' ή έμφαίνεται εκ τής τρίτης αίτιολογίας τής αποφάσεως τής

ειρημένης 204 του 1903, δι' ήν ένάγονται οί έναγόμενοι, όχι μόνον έξετάζεται ό ισχυρισμός ούτος, αλλά και κρίνεται άναπόδεικτος, επομένως άπορριπτέα και ή βάσις αύτη τής άγωγής ως άνυπόστατος.

Έπειδή ως προς τήν τρίτην βάσιν τής άγωγής ήτοι ότι παρέλειψαν οί έναγόμενοι να τάξωσιν άπόδειξιν περί του έν τή άμέσει άνωτέρω σκέψει ισχυρισμού, είναι μέν άληθές τούτο και ότι έναντίον του Νόμου, όστις πλην ώρισμένων περιπτώσεων, περί των δέν έπρόκειτο, δέν άπαιτεί άπόδειξιν, οί έναγόμενοι ήξίωσαν έν τή μνησθείση άπόφάσει των προαπόδειξιν του ισχυρισμού τούτου παρά του νυν ένάγοιτος τότε έφρασιβλήτου, δικαιουμένου ως τοιούτου κατ' έφρασιν εις πρότασιν του ισχυρισμού τούτου τó πρώτον, τουθ' όπερ έπραξε, προσάντες εις εκτίμησιν των επικληθέντων ύπ' αύτου προαποδεικτικών έγγράφων και μη δεχθέντες άπόδειξιν του ισχυρισμού τούτου ύπό των έγγράφων των άναφερομένων έν τή αύτῃ τρίτη αίτιολογία τής ρηθείσης 204 του 1903 άποφάσεώς του, αποφράξαντες ούτω τῶ νυν ένάγοντι τήν όδόν τής άποδείξεως του μνησθέντος ισχυρισμού του δι άλλων νομίμων όποδεικτικών μέσων, έν τούτοις και ή άμέλεια αύτη ή παραδρομή των έναγομένων δέν κρίνεται άσύγγνωστος ύπό του Δικαστηρίου τούτου, διότι εις ταύτην υπέπεσαν οί έναγόμενοι εκ τής σκέψεως του ότι, επειδή δέν έπετρέπετο ή έμμάρτυρος άπόδειξις του μνησθέντος ισχυρισμού του εκ των επικληθέντων και εκτιμηθέντων ως ειρηται έγγράφων, ήτο ούτος υπόχρεως εις προαπόδειξιν κατά παρερμηνείαν του άρθρου 247 τής Πολ. Δικονομίας, "Άρα μη νόμω ύποστατή και ή θάσις αύτη τής άγωγής ήτις συμφώνως και προς τά έν ταις άνωτέρω σκέψει 4)η και 5)η δεκτά γενό-

μενα ἰσθὴν ἀπορριπτέα. Εἰ καὶ ἡδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι ἡ προκειμένη ἀγωγή ἔδει νὰ γίνῃ δεκτὴ διότι καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ μεταγενεστέρου Νόμου 387 ἐπὶ τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 395 τοῦ 1909 τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων τελεσιδικίου ἀποφάσεως ἐπιδικαζομένου ποσοῦ καὶ ἡ μὴ διάταξις ἀποδείξεων ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐνάγοντος, περὶ οὗ ἡ τρίτη βᾶσις τῆς ἀγωγῆς ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως 207 τοῦ 1903, ἐκδοθείσης ὑπὸ τῶν ἐναγομένων ἀποτελοῦσιν ἀσύγνωστον ἀμέλειαν καὶ παραδρομὴν τῶν ἐναγομένων

Ἄριθμ. Ἀποφ. 197

Εἰσηγητ. Θεόδ. Θεοδωρόπουλος.

Ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ Συμβολαιογράφος δικαιούται νὰ ἀξιώσῃ ἐγγύησιν παρὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ καὶ πρὸ τοῦ Νόμου 703.

Ἐπειδὴ ὅτε ἐγένετο ὁ ἀνακοπτόμενος πλειστηριασμός, δὲν εἶχε μὲν προστεθῆ εἰς τὸ ἄρθρον 368 τῆς Πολιτ. Δικονομίας τοῦ 1880 ἢ διὰ τοῦ Νόμου 703 τῆς 7 Νοεμβρίου π. ἔ. προστεθείσα διάταξις καθ' ἣν ὁ Συμβολαιογράφος δικαιούται καὶ ὡς ἀξίαι ζητεῖται ὑπὸ τοῦ πιστωτοῦ ὑποχρεοῦται ὅπως ἀταιτήσῃ ἀξιοχρεωὶ ἐγγύησιν προσωπικὴν ἢ πραγματικὴν πρὸ πάσης προσφορᾶς παρὰ παντός ὑπερθεματιστοῦ, οὐχ' ἦτιον ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ περὶ ἐκτελέσεως τμήματος τῆς ἀνωτέρω Πολ. Δικονομίας καὶ τῆς ἀληθοῦς ἐνοίας αὐτῶν ὀφθελουσῶν εἰς τὴν πραγματικὴν ἐκποίησιν τοῦ πλειστηριαζομένου καὶ τὴν καταβολὴν τοῦ τμήματος πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ ἐπισπεύδοντος, οὐχὶ δὲ εἰς τὴν ματαίαν καὶ ἄσκοπον τοιαύτην οἷον ἐστὶν ἡ πρὸς ἀφερέγγυον ὑπερθεματιστὴν κατακύρωσις, συνάγεται ἀδιστακτικῶς ὅτι ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος

καὶ πρὸ τῆς ἀνωτέρω προσθήκης, νομοθετηθείσης πρὸς ἄρσιν μᾶλλον πάσης ἀμφιβολίας περὶ τοῦ ἐναντίου, ὡς ἀρχὴ ἐνεργοῦσα τὸν πλειστηριασμόν πρὸς τὸ συμφέρον ἀπάντων τῶν δανειστῶν τοῦ ὀφειλέτου καὶ αὐτοῦ τούτου καὶ ὡς χρεωστῶν νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ συμφέροντα τῶν συμβαλλομένων κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 10 Νόμου περὶ Συμβολαιογράφων καὶ δικαίωμα καὶ καθήκον εἶχε νὰ ζητήσῃ ἐγγύησιν παρὰ τῶν ὀμολογουμένως ἀφερέγγυων ὑπερθεματιστῶν ὡς πᾶς πωλητῆς, τούτο δὲ ὅχι μόνον δὲν ἀποκλείει τὸν ἐλεύθερον συναγωνισμόν ἀλλὰ τούναντίον τὸν ἐξασφαλίζει καθόσον δὲν ἀπομακρύνονται ἀπ' αὐτοῦ οἱ φερέγγυοι ὑπερθεματισταὶ οἱ πραγματικῶς προσφέροντες ὑπὸ τῶν ἀφερέγγυων ὄλτινες συνεννοούμενοι μετὰ τοῦ ὀφειλέτου εἰκονικῶς ὑπερθεματίζοντες ἤθελον ματαιώσῃ τοὺς πλειστηριασμοὺς μὴ ἔχοντες νὰ καταβάλωσιν τὸ προσφερόμενον πλειστηρίασμα ἐπὶ θλάβῃ τῶν συμφερόντων τοῦ ἐπισπεύδοντος. Κατὰ ταῦτα οὐχὶ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἔκρινεν ὅτι ὁ Συμβολαιογράφος δὲν ἰδικαιοῦτο νὰ ἀποκλείσῃ τοῦ συναγωνισμοῦ ὡς ἀφερέγγυον τὸν ὑπερθεματιστὴν Ἀντώνιον Σαριδάκη, οὕτως ἡ ἀφερέγγυότης δὲν ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τῶν ἐφεισβλήτων, καὶ νὰ τῷ ζητήσῃ ἐγγυητὴν, ἐπὶ τῇ ἐσφλημένῃ σκέψει ὅτι δὲν ὑπῆρχε περὶ τούτου διάταξις ρητὴ ἐν τῷ νόμῳ, ὅτε ἐγένετο ὁ πλειστηριασμός, ἡ δὲ ἀνωτέρω ἐσθεῖσα προστεθῆ μετὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ, τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ ἠκύρωσε τὸν πλειστηριασμόν, ἐν μέρει ὡς πρὸς τὰ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα κτήματα, δεχθεῖσα ἐν μέρει τὴν ἀνακοπὴν τῶν ἐφεισβλήτων καὶ δεόν ἦδη βεσίμου κρινομένης τῆς ἐφέσεως νὰ ἐξαφανισθῇ αὕτη καθ' ὃ μέρος ἠκύρωσε τὸν πλειστηριασμόν.

Ἄριθ. Ἀποφ. 199

Εισηγητὴς Ι. Σαουνάτσος.

Δαπάναι δίκης ἐπιχειρηθείσης ὑπὸ τῆς πτωχεύσεως πληρώνονται προνομιακῶς μὴ ὑποκείμεναι εἰς μείωσιν ἀνάλογον πρὸς τὸ ἐνεργητικόν.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἔκρινεν, ὅτι τὰ διὰ τῆς ἀνακοπτομένης ἐπιταγῆς ζητούμενα δικαστικὰ διπληνῆματα, εἰς ᾗ κατεδικάσθη ἡ ἐκκαλοῦσα πτώχευσις, συνεπεῖα δίκης τὴν ὁποίαν οἱ σύνδικοι πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ομάδος τῶν πιστωτῶν ἐκίνησαν κατὰ τῆς ἐπιτασσούσης (τῆς ἐφεισβλήτου) ὡς ὑποτιθεμένης ὀφειλέτιδος τοῦ πτωχεύσαντος, δὲν ὑπόκεινται εἰς μείωσιν ἀνάλογον πρὸς τὸ ἐνεργητικὸν τῆς πτωχεύσεως, ἀλλὰ πρέπει νὰ πληρωθῶσι προνομιακῶς. Τὸ μὲν διότι τὰ ὡς εἴρηται ἐξόδα προεκλήθησαν ἀναγκάτως ὑπὸ τῶν συνδίκων ἐντὸς τῶν ὀρίων τῆς ἐντολῆς των ἐνεργούντων πρὸς παράτῳσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως καὶ πρὸς ἐκκαθάρισιν καὶ πραγματοποιήσιν τῆς διατιμητέας περιουσίας καὶ ὡς τοιαῦτα δέον νὰ προαφαιρεθῶσιν ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρον 271 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου, καθὼ προνομιακῶς πληρώνονται ὅλαι αἱ ἀναγκαῖαι πρὸς διοίκησιν τῆς πτωχεύσεως δαπάναι. Τὸ δὲ διότι εἰς τὸ νόμισμα τῆς πτωχεύσεως ὑπάρχονται αἱ ἀπαιτήσεις τῶν μὴ προνομιούχων πιστωτῶν, οἵτινες ἐγένοντο τοιοῦτοι πρὸ τῆς πτωχεύσεως, ὡς πρὸς τοὺς ὁποίους ὁ Νόμος καθιερωῖ ἀπόλυτον ἰσότητα, ἐν τοῖς τοιοῦτοις ὅμως πιστωταῖς δὲν δύναται νὰ καταλεχθῶσιν οἱ γενόμενοι δανεισταὶ ἐν συμβιβαστικῶν σχέσεων, συνομολογηθεισῶν πρὸς τοὺς συνδίκους ἐκπροσωποῦντας τὴν ομάδα, διότι τῶν τοιούτων πιστωτῶν αἱ ἀπαιτήσεις βαρύνουσιν αὐτὴν τὴν οὐσίαν τῆς πτωχεύσεως, τοιαύτην δὲ συμβατικὴν σχέσιν ἀπαρτίζει ἀναμφισβητήτως καὶ ὁ δικαστικὸς ἀγών

μεταξὺ τῶν ἐν τούτῳ συναπτομένων πρὸς ὧπων καὶ ἐπομένως ἡ ἐκ τοῦ δικαστικοῦ τούτου συναλλάγματος τοῦ ὑπὸ τῶν συνδίκων, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, συναφθέντος, ἐκπηγάζουσα ὑποχρέωσις τῆς πτωχεύσεως, ὡς ἡττηθείσης, εἰς πληρωμὴν τῶν ἐπιδικασθέντων ὑπὲρ τοῦ ἀντιδίκου τῆς δικαστικῶν ἐξόδων, βρῦνει αὐτὸ τὸ ἐνεργητικὸν τῆς πτωχεύσεως. Διάφορον δὲ εἶναι τὸ θέμα τῆς 254 (1907) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου τούτου, ἢν πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐναντίας ἐκδοχῆς ἐπικαλεῖται ἡ ἐκκαλοῦσα, διότι ἐκεῖ ἐπρόκειτο περὶ πιστωτοῦ τοῦ πτωχεύσαντος, ἐν ἄγοντος τὴν πτώχευσιν πρὸς δικαιοδικὴν ἀνagnώρισιν ἀπαιτήσεως του, πρὸ τοῦ χρόνου τῆς πτωχεύσεως γεννηθείσης, οὗ ἔνεκεν τὸ Δικαστήριον ἀπερήνατο ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ πιστωτοῦ τούτου πρὸς τὸ ἀτομικὸν αὐτοῦ συμφέρον γενόμενα ἐξόδα διὰ τὴν ἀνagnώρισιν τοῦ δικαίου του παρακολουθοῦσι τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως τὴν τύχην. Ἀπορριπτέον ἄρα τὸ σχετικὸν τῆς ἐκκαλοῦσης παράπονον ὡς μὴ βάσιμον.

Ἐπειδὴ ἡ πτώχευσις δὲν ὀφείλει τὸν χρόνον διὰ τὸν μετὰ τὴν πτώχευσιν χρόνον ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ δανείων πρὸ τῆς πύσεως τῶν πληρωμῶν συνομολογηθέντων καὶ μὴ ἐξησφαλισμένων διὰ προνομίου, διὰ τὰς ὑποχρεώσεις ὅμως τῆς πτωχεύσεως, τὰς ἀναληφθείσας ὑπὸ τῶν συνδίκων διοικούντων τὴν περιουσίαν τῆς πτωχεύσεως ὡς ἐν προκειμένῳ ὀφείλονται τῶκοι ἀπὸ τῆς ὀχλήσεως καὶ τὸ περὶ τοῦ ἐναντιοῦ παράπονον ἐλέγχεται ἀβάσιμον καὶ ἀπορριπτέον.

Ἄριθμός Ἀποφ. 203

Εισηγητὴς Ἀρ. Γ. Ἀλεξάνδρου

Μισθοὶ ἀπὸ 23 Ἰανουαρίου 1897 μέχρι 23 8)βρίου 1898 δὲν βαρύνουσι τὴν Πολιτείαν.

Ἀναγνώρισις αὐτῶν ὑπὸ Συμβούλου Οἰκονομικοῦ ἢ Ἡγεμ. Συμβουλίου ἄκυρος.

Ἐπειδὴ εἰ καὶ ἠδύναντο τινες νὰ εἰπωσιν, ὅτι διὰ τῆς ἀγωγῆς ὡς αὕτη φέρεται ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀποφάσει, ὁ ἐνάγων ζητεῖ μισθοὺς αὐτοῦ ὡς ἐπίσκοπος Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου παρὰ τῆς Κρητικῆς Πολιτείας καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὑπ' ἀριθμ. 671 τοῦ 1900 ἀποφάσεως τοῦ Ἡγεμονικοῦ Συμβουλίου δεξιμένης, ἵνα πληρωθῇ αὐτῷ λόγῳ ἀποζημιώσεως τὸ ἥμισυ τοῦ μισθοῦ τοῦ διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ ἀπὸ 23 Ἰανουαρίου 1897 μέχρι τῆς 23 Ὀκτωβρίου 1898 ἦται εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐν τῇ Νήσῳ ταύτῃ ὑφίστατο πλήρης ἡ Τουρκικὴ κυριαρχία καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ἐποχὴν τὸ Χριστιανικὸν στοιχεῖον ἀποτελοῦν τὰ 3)4 τῶν κατοίκων αὐτῆς διετέλει ἐν ἐπαναστάσει μὴ ἀναγνωρίζον τὴν κυριαρχίαν τοῦ Σουλτάνου, ἐπομένως πρόκειται περὶ δαπάνης βαρυνούσης τὴν πρῶην Διοίκησιν ἐν Κρήτῃ τῆς Τουρκικῆς ἐξουσίας.

Ὅτι κατὰ μὲν τὸ ἀπὸ 27 Ἀπριλίου 1889 διάταγμα περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἡγεμόνος ἀποτελοῦντος νόμον δυνάμει τῶν ἀρθρ. 111 καὶ 114 τοῦ Συντάγματος τῆς 16 Ἀπριλίου 1899, οὔτε εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Σύμβουλον οὔτε εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦ Ἡγεμόνος ἐδόθη τὸ δικαίωμα τοῦ ν' ἀναγνωρίζωσιν ἀπαιτήσεις κατὰ τοῦ Δημοσίου ὡς τὴν προκειμένην, κατὰ δὲ τὸν Νόμον 76 περὶ χρεωνιτῆς προκατόχου διοικήσεως ἰσχύοντα ἀπὸ τῆς 23 Σ)βρίου 1899 ὠρίσθη ὅτι πρὶν ἢ διὰ νόμου μεταγενεστέρου κανονισθῇ τὸ ζήτημα τῆς κατ' ἀρχὴν πληρωμῆς καὶ τοῦ χρόνου καὶ τρόπου τῆς πληρωμῆς τῶν ὑποχρεώσεων τῆς πρῶην Γενικῆς Διοικήσεως Κρήτης ἔγερσις ἀγωγῶν κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐκ τοιοῦτων ἀπαιτήσεων δὲν ἐπιτρέπεται, συζήτησις δὲ ἀγωγῆς περὶ κύρους κατασχέσεως εἰς χεῖρας αὐτοῦ ἐξ ὁμοίας αἰτίας δὲν δύναται νὰ γίνῃ

καὶ τέλος κατὰ τὸν ἐπακολουθήσαντα 436 νόμον τῆς 12 Σ)βρίου 1901 περὶ τῶν χρεῶν τῆς πρῶην Γενικῆς Διοικήσεως ἀρθρ. 2 αὐτοῦ § 2 ἅπασαι ἐν γένει αἱ ἀπαιτήσεις κατὰ τοῦ Δημοσίου τῆς Κρητικῆς Πολιτείας αἱ γεννηθεῖσαι ἀπὸ τῆς 23 Ἰανουαρίου 1897 μέχρι τῆς 23 Ὀκτωβρίου 1898 δὲν ἀναγνωρίζονται ὡς ὀφειλαὶ βαρύνουσαι τὴν Κρητικὴν Πολιτείαν καὶ μάλιστα κατὰ τὸ ἀρθρον 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου τὰ πληρωθέντα ἀπέναντι μισθῶν διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα καταλογίζονται ἀπέναντι τῶν ἀναγνωριστέων ὡς ὀφειλομένων δι' ὑπηρεσίαν παρασχεθεῖσαν ὑπὸ τῶν αὐτῶν προσώπων διὰ τὸ ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1895 καὶ Ἰντεῦθεν χρονικὸν διάστημα, ἡ προκειμένη ἀγωγὴ ἐπιδικούσα ἀπαιτήσιν ὡς ἐν τῇ πρώτῃ σκέψει ἐκτίθεται, μὴ νόμῳ βάσιμος ἐστὶ καὶ ἀπορριπτέα ἦτο, καὶ οὐκ ὀρθῶς τὸ δικασαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τοῦ στηριχθῆν ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 691 τῆς 12 Μαΐου 1900 ἀποφάσεως τοῦ Ἡγεμονικοῦ Συμβουλίου ἐδέξατο αὐτὴν, καθόσον ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἡγεμονικοῦ Συμβουλίου ἐστὶν ἄκυρος, τὸ μὲν διότι ὡς εἴρηται κατὰ τὸν Ὄργανισμὸν τοῦ Ἡγεμονικοῦ Συμβουλίου οὔτε τοῦτο οὔτε ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Σύμβουλος εἶχον ἐξουσίαν ν' ἀναγνωρίζωσι χρηματικὰς ἀπαιτήσεις κατὰ τοῦ Δημοσίου, τὸ δὲ διότι ὁ νόμος 76 προγενέστερος ὢν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἐπεφυλάξατο διὰ νόμου νὰ κανονισθῇ τὸ ζήτημα τῆς κατ' ἀρχὴν πληρωμῆς τῶν ἀπαιτήσεων, οἷα ἡ προκειμένη, ἐπομένως δυνάμει τοῦ Νόμου τούτου ἀπεκλείετο πλέον ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Σύμβουλος καὶ τὸ Συμβούλιον τοῦ Ἡγεμόνος νὰ κανονίσωσι, αὐτοὶ τὴν πληρωμὴν τοῦ μισθοῦ τοῦ ἐνάγοντος, καὶ ἐὰν ἐκληφθῇ ὡς ὀρθὸν τὸ νομικὸν ἐπιχείρημα τούτου, ὅτι μὴ ἀποκλείον τὸ εἰρημένον Διάταγμα περὶ Ὄργανισμοῦ τοῦ

Ἡγεμονικοῦ Συμβουλίου τὸν Σύμβουλον ἐπὶ τῶν οικονομικῶν καὶ τὸ Ἡγεμονικὸν Συμβούλιον τῆς ἀναγνωρίσεως ἀπαιτήσεων ἰδιωτικῶν κατὰ τοῦ δημοσίου, ἡδύνατο τοῦτο καὶ ὁ Σύμβουλος τῶν Οἰκονομικῶν ὡς διαχειρισταὶ τῆς δημοσίας περιουσίας, ν' ἀναγνωρίζωσι τοιαύτας ἀπαιτήσεις. Τὸ ἕτερον δὲ Νομικὸν ἐπιχείρημα τοῦ ἐνάγοντος ὅτι ἡ νῦν Κρητικὴ Πολιτεία ὑπεισεληθούσα εἰς τὰ δικαιώματα καὶ τὰς υποχρεώσεις τῆς πρώην Διοικήσεως τῆς Νήσου εὐθύνεται εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐπιδίκου ποσοῦ πρὸς τὸν ἐνάγοντα Ἐπίσκοπον ὡς παρασχόντα τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ κατὰ τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ χρονικὸν διάστημα, δὲν χωρεῖ ἐν τῇ προκειμένῃ ὑπόθεσιν, καθόσον ὡς εἴρηται ὁ μνησθεὶς 436 νόμος δὲν ἀνεγνώρισε τὴν ὀφειλὴν ταύτην ὡς βαρύνουσαν τὴν νῦν Κρητικὴν Πολιτείαν, δὲν πρόκειται δὲ ἐνταῦθα περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου τούτου ἐν αὐτῷ τοῦ ἁρθροῦ 19 τοῦ Συντάγματος, διότι ἡ ἐπίδικος ἀπαίτησις κατὰ τῆς νῦν Κρητικῆς Πολιτείας οὔτε βαρύνει ταύτην, διότι κατὰ τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ χρονικὸν διάστημα διαρκούσης τῆς ἐπαναστάσεως ἡ διοίκησις ἐν γένει καὶ τότε δὲν ὑφίστατο νομίμως, οὔτε ἀνεγνωρίσθη νομίμως, καὶ ἐπομένως δὲν ἀποτελεῖ μέρος τῆς περιουσίας τοῦ ἐνάγοντος, οὔτε δὲ πάλιν ἀναγνωρίζεται ἡ ἐπίδικος ἀπαίτησις διὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ 1899, διότι τὸ σχετικὸν κονδύλιον ἐκ δραχμ. 172670 αὐτοῦ ὀρίζεται ἀπέναντι τῶν ὀφειλῶν τῆς πρώην Διοικήσεως ἀπὸ 1 Μαρτίου 1895 μέχρι 23 Ἰανουαρίου 1897.

Μόλα ταῦτα ἐπειδὴ ὁ ἐνάγων ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν προτάσεων τοῦ στηρίζει τὴν ἀγωγὴν του καὶ ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 671 τοῦ 1900 ἀποφάσεως τοῦ Ἡγεμονικοῦ Συμβουλίου καὶ εἰς τὸ ὅτι παρέσχε τὴν ὑπηρεσίαν του ὡς Ἐπίσκοπος κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 23 Ἰανουαρίου 1897 μέχρι 23 Ὀκτωβρίου 1898 ἵνα τὸ Δικαστήριον

κρίνῃ περὶ ἀμφοτέρων τῶν θέσεων τούτων δεῖν νὰ προσαχθῇ τὸ δικόγραφον τῆς ἀγωγῆς, ὅπερ δὲν περιέχεται πλήρως ἐν τῷ προσαγομένῳ ἀντιγράφῳ τῆς ἐκκλιουμένης ἀποφάσεως.

Ἄριθμ. Ἀποφ. 204 1903

Εἰσηγητῆς Κωνστ. Παπαδάκης

Ἀπόφασις καταδικαστικὴ ποινικοῦ Δικαστηρίου ἀποτελεῖ δεδικασμένον ἐν τῇ περὶ ἀποζημιώσεως πολιτικῆς δίκῃ.

Ἐπειδὴ καθὰ ἐξάγεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 72 τοῦ 1904 ἀποφάσεως τοῦ Κακούργιοδικείου Χανίων ὁ ἐναγόμενος καὶ νῦν ἐκκαλῶν κατηγορηθεὶς ἐπὶ βιασμῶ τῆς ἐναγούσης καὶ νῦν ἐφεισιβλήτου ἐκηρύχθη ἔνοχος ἀποπέρας βιασμοῦ κατ' αὐτῆς καὶ καταδικάσθη εἰς φυλάκισιν δύο καὶ ἥμισυ ἐτῶν.

Ἐπειδὴ ὁ νομοθέτης καθιέρωσεν ἐν ἁρθρῷ 13 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας τὴν ἀρχὴν, ὅτι ἀποφασισθέντος ἅπαξ τοῦ προκαταρκτικοῦ ἢ προδικαστικοῦ ζητήματος παρὰ τοῦ ἀρμοδίου Δικαστηρίου, δὲν δύναται πλέον τὸ ἄλλο Δικαστήριον, εἴτε πολιτικὸν εἴτε ποινικὸν νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐξέτασιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος, ἐκ τῆς ἀρχῆς δὲ ταύτης γίνεται φανερόν ὅτι ἐναγομένου τινος ἐνώπιον τοῦ Πολιτικοῦ Δικαστηρίου πρὸς ἀποζημιώσιν προσερχομένην ἐξ ἀθεμίτου πράξεως ἐνεκα τῆς ὁποίας καταδικάσθη οὗτος εἰς ποινὴν, δὲν δύναται τὸ Πολιτ. τοῦτο Δικαστήριον νὰ ἐπιληφθῇ ἐν νέου τῆς ἐξετάσεως τοῦ αὐτοῦ ζητήματος ἢτοι τοῦ πραγματικοῦ γεγονότος, ἂν ἐπράχθη ἢ ἀξιόποινος πρᾶξις καὶ ἂν ἐξετελέσθη ὑπὸ τοῦ καταδικασθέντος, ἀλλὰ χρεώσται νὰ θεωρήσῃ ὡς δεδικασμένον, λαμβάνον αὐτὸ ὡς βῆσιν τῆς πολ. ἀγωγῆς τὸ μὲν διὰ νὰ μὴ ἐκδώσῃ τὸ πολιτικὸν καὶ ποιηκὸν δικαστήριον ἀντιφασκούσας ἀποφάσεις τὸ δὲ διότι ὁ Νομοθέτης ἠθέλησε νὰ

ἔχῃ ἐπιρροήν ἢ ποινικὴ ἀπόφασις ὡς πρὸς τὴν ὑπαρξίν ἢ μὴ τῆς κολασίμου πράξεως ἐν τῇ περὶ ἀποζημιώσεως πολιτικῆ, ἐπομένως κατὰ ταῦτα ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ Κακούργοδικείου δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον διὰ τὰς ἐκ τοῦ ἀδικήματος ἀποζημιώσεις τῆς ἐφεισβλήτου ἐλέγχεται καὶ κρίνεται ἀβάσιμος.

Ἐπειδὴ ἡ ἐφεισβλήτου διὰ τῆς ἐνώπιον τοῦ Κακούργοδικείου Χανίων ἐγερθείσης ἀγωγῆς τῆς ὑπὸ χρονολογίαν 8 Αὐγούστου 1904 τῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 72 ἀποφάσεως τοῦ κακούργοδικείου Χανίων παραπεμφθείσης ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου πολιτικοῦ δικαστηρίου εἶθετο διπλῆν θάσιν ἀποζημιώσεως τὴν ἐκ τῆς ἀθεμίτου πράξεως τοῦ ἐναγομένου προσζηθῆσαν αὐτῇ ὑλικὴν βλάβην καὶ τὴν ἐκ τῆς αὐτῆς ἀξιοποιήσεως τῆς ἐναγομένου προσβολῆς τῆς τιμῆς καὶ ἀγνείας τῆς χρηματικῆν ἱκανοποίησιν διὰ τὴν ἐπενεχθεῖσαν εἰς αὐτὴν ἠθικὴν βλάβην τὴν τοιαύτην δὲ ἐκ τῆς προσβολῆς τῆς τιμῆς καὶ ἀγνείας τῆς προερχομένην ἀποζημιώσιν ἐδικαιοῦτο νὰ ζητήσῃ δυνάμει τῶν ἄρθρων 7 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας καὶ 1321 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος κατὰ τὰ ὅποια δύναται τις νὰ ζητήσῃ ἀποζημιώσιν διὰ τὴν ἐκ τῆς προσβολῆς τῆς τιμῆς ἢ τῆς ἀγνείας προσγενομένην αὐτῷ ἠθικὴν βλάβην ὡσάκις αὕτη δύναται νὰ ἐκτιμηθῇ χρηματικῶς ἐπομένως καὶ κόρη ἄγματος προσβληθείσα διὰ προσγεν. αὐτῇ ἠθικὴν βλάβην δυνάμεν νὰ ἀσκήσῃ ἐπιρροὴν ἐπιβλαθῇ εἰς τὴν ἀποκατάστασιν αὐτῆς.

καὶ δανειστοῦ τοῦ νὰ ἦ ἄκυρος ὁ πλειστηριασμὸς ἀκινήτων, ἐὰν ὁ ὀφειλέτης ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του πρὸς πληρωμὴν τοῦ ὁποίου ἐγένετο ὁ πλειστηριασμὸς ὡς σύμβασις μὴ ἀντικειμένη εἰς αὐδεμίαν ἀπαγορευτικὴν διάταξιν τοῦ Νόμου ἐστὶν ἰσχυρὰ, δυνάμεν νὰ προταθῇ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου κατὰ τοῦ δανειστοῦ διεκδικῶντος τὰ πλειστηριασθέντα δυνάμει τῆς κατακυρωτικῆς ὑπὲρ αὐτοῦ περιλήψεως καὶ νὰ ἀποδειχθῇ διὰ τῶν νομίμων μέσων, μὴ ἀπαιτουμένης πρὸς τοῦτο Συμβολαιογραφικῆς πράξεως, διότι δὲν πρόκειται περὶ μεταθέσεως κυριότητος ἀκινήτων ἀλλὰ περὶ ἀκυρότητος δικαιοπραξίας ἐφ' ἧς στηρίζει τὴν ἀγωγὴν του τὸ ἐνάγον. Ὅθεν ὀρθῶς τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του διέταξεν ἀποδείξει περὶ ἀκυρότητος τοῦ πλειστηριασμοῦ τῶν διεκδικουμένων ἔνεκεν τοιαύτης συμβάσεως μεταξύ ἐνάγοντος, δανειστοῦ καὶ ἐναγομένου ὀφειλέτου καὶ μὴ θασίμως παραπονεῖται περὶ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐκκαλοῦν ἐνάγον.

Τύποις «Νέας Ἐρεῦνης».—Χανία.

(Αριθμ. Ἀποφ. 206)

Εἰσηγ. Ἀριστ. Γ. Ἀλεξάνδρου

Ἐγκυρος συμφωνία περὶ ἀκυρώσεως πλειστηριασμοῦ δι' ἐξοφλήσεως τοῦ χρέους δι' ὃ ἐγένετο.

Ἐπειδὴ ἡ συμφωνία μεταξύ ὀφειλέτου